

Vlaams
Parlement

vergadering **C103**
zittingsjaar 2019-2020

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand en
Dierenwelzijn

van 29 januari 2020

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Gwenny De Vroe aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over de bevoorrading van de stickers 'Vergeet onze huisdieren niet!' – 913 (2019-2020)	3
VRAAG OM UITLEG van Els Sterckx aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over het euthanaseren van in beslag genomen vechthanen – 942 (2019-2020)	4
VRAAG OM UITLEG van Gwenny De Vroe aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over losloopweides, -zones en -bossen voor honden – 948 (2019-2020)	7
VRAAG OM UITLEG van Els Sterckx aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over een centraal noodnummer voor het melden van dierenleed in Vlaanderen – 1032 (2019-2020)	9

VRAAG OM UITLEG van Gwenny De Vroe aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over de bevoorrading van de stickers 'Vergeet onze huisdieren niet!'
– 913 (2019-2020)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gwenny De Vroe (Open Vld): Minister, in 2018 lanceerde de Vlaamse overheid in navolging van enkele eerdere gelijkaardige lokale initiatieven een uniforme huisdiersticker die dierenlevens moet redden bij noodsituaties. Met deze sticker 'Vergeet onze huisdieren niet!', waarop bewoners kunnen aangeven hoeveel huisdieren in een woning aanwezig zijn, zorgde u voor een uniforme sticker voor heel Vlaanderen. Zo kunnen de hulpdiensten in één oogopslag zien welke dieren zich in de woning bevinden en ook hun levens redden, bijvoorbeeld in geval van brand.

De stickers worden gratis ter beschikking gesteld via de gemeentehuizen of kunnen online worden aangevraagd. Heel wat mensen geven gehoor aan de oproep om zo'n sticker aan te schaffen, zelfs in die mate dat sommige lokale besturen door hun voorraad heen zijn geraakt en nieuwe stickers moeten aanvragen.

Ik vernam evenwel dat lokale besturen die tegenwoordig nieuwe stickers willen bestellen, de boodschap krijgen dat er geen stickers meer zullen worden bijgedrukt. Er zou vanuit Dierenwelzijn geen budget meer worden voorzien om nieuwe stickers te drukken.

Minister, klopt het dat er geen stickers meer worden bijgedrukt? Waarom werd er geen extra budget meer voorzien voor de aanmaak van de stickers? Hoe kan deze maatregel worden verklaard vanuit de vaststelling dat er nog steeds veel vraag naar is en wellicht ook zal blijven? Rekent u op lokale initiatieven voor het uitwerken en ter beschikking stellen van dergelijke stickers?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Er zijn nog wel enkele honderden van die stickers beschikbaar. Naarmate er voldoende vragen zijn, bekijken we of we een nieuwe golf kunnen starten, waarbij we ook bekijken of we hetzelfde ontwerp zullen hanteren dan wel iets anders, op basis van de reacties die we gekregen hebben. Het gaat niet over een grote kost. Ik herinner me niet hoe groot die juist was, maar dat kan niet het grote bezwaar zijn. Ik wil wel een volgende golf plannen. De vraag is alleen wanneer we dat doen, gelet op het gegeven dat de eerste golf van 2018 nog niet zo ver achter ons ligt. We plannen dus wel een tweede golf en we bekijken op basis van welk ontwerp en met welke hoeveelheden we dat dan moeten doen.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gwenny De Vroe (Open Vld): Minister, dank u wel. Het is uiteraard een goede zaak dat u daar verder op wilt inzetten. Ik had echt wel vernomen van het gemeentebestuur van Scherpenheuvel dat ze het antwoord hebben gekregen dat er geen meer waren. Ik hoor u nu zeggen dat er nog enkele honderden beschikbaar zijn. Misschien kan dat bij de betrokken dienst worden rechtgezet.

Ik heb nog een kleine suggestie. Ik heb over de kwaliteit van de stickers wel wat opmerkingen gekregen. Misschien kan eens worden bekeken hoe er iets kan verbeterd worden aan het snel loskomen en het vervagen van de stickers.

De voorzitter: Mevrouw Sterckx heeft het woord.

Els Sterckx (Vlaams Belang): Ik moet collega De Vroe gelijk geven. Wij hebben ook klachten gekregen over de stickers. Ze zijn niet zo duidelijk, vervagen snel en kleven niet zo goed. Minister, als de stickers allemaal op zijn, zult u de stickers en het ontwerp ervan herbekijken. Het is misschien best om ze in een nieuw jasje te steken zodat ze duidelijker worden, een zeer opvallende kleur hebben en beter kleven.

Ik heb eigenlijk nog een bijkomende vraag, minister. Zou het eventueel mogelijk zijn dat de mensen die deze stickers afhalen in de gemeente, hun huisdieren registreren in een gemeentelijke databank? Deze databank zou dan door de hulpdiensten gebruikt kunnen worden als ze bijvoorbeeld ter plaatse komen bij een brand. Dan weten ze al op voorhand hoeveel en welke soorten dieren er aanwezig zijn. Dan kunnen ze er misschien sneller op inspelen om deze dieren uit een brandende woning te redden.

Minister Ben Weyts: Er zal een volgende golf komen. Ik ben geen sticker-specialist, maar het ontwerp zal alleszins wel bekeken worden in functie van de praktische bezwaren die geopperd werden. Er zijn er wel bijna een half miljoen – als ik het me goed herinner, 470.000 of 480.000 – de deur uit gegaan. Er kan dus bezwaarlijk gesproken worden van een falen. Het is een goede actie geweest. We gaan die hernieuwen. Maar we bekijken dan wel, in functie van de bezwaren die geopperd werden, hoe we het ontwerp moeten aanpassen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Els Sterckx aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over het euthanaseren van in beslag genomen vechthanen – 942 (2019-2020)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: Mevrouw Sterckx heeft het woord.

Els Sterckx (Vlaams Belang): Op 11 januari 2020 kreeg het Natuurhulpcentrum Opglabbeek de vraag om 9 hanen op te vangen in het kader van een inbeslagname. Ter plaatse bleek het echter niet om 9 maar om 37 vechthanen te gaan. Daar dit centrum maar plaats had voor 9 hanen werd het vogelopvangcentrum (VOC) Heusden-Zolder opgeroepen om de overige 28 hanen op te vangen. Het vogelopvangcentrum heeft dan deze hanen in beslag genomen, maar ook direct laten afmaken.

Bij het opvangen van verwaarloosde, mishandelde of achtergelaten dieren wordt er steeds van uitgegaan dat de dieren gered kunnen worden. Het doden van gezonde dieren zou nooit een optie mogen zijn. In dit geval zeker niet, omdat er in 2018 in Nederland een illegale fokkerij van vechthanen is opgerold en al deze hanen zonder problemen konden worden geherhuisvest. De geplaatste hanen zijn zelfs nog steeds in leven.

Bij het Departement Dierenwelzijn vind ik terug dat, als inbeslaggenomen dieren niet teruggegeven worden aan de eigenaar, ze definitief worden toegewezen aan een asiel of een andere opvang, waar ze dan verzorgd worden.

Deze definitieve toewijzing van inbeslaggenomen dieren aan een asiel of opvangcentrum kan wel enkele weken in beslag nemen. Tot dan zijn ze geen eigendom van dit asiel of opvangcentrum. Maar deze hanen zijn wel bijna onmiddellijk gedood, zonder dat ze eigenlijk al officieel eigendom waren van het opvangcentrum.

Deze hele situatie roept toch wel vragen op.

Heeft het vogelopvangcentrum Heusden-Zolder de correcte procedure gevolgd alvorens over te gaan tot het doden van perfect gezonde en herplaatsbare hanen?

Het natuurhulpcentrum in Opglabbeek kan wel perfect 9 hanen opvangen en deze weer ter adoptie aanbieden. Waarom werd niet geopteerd voor deze optie door het andere vogelopvangcentrum? Waarom zijn die 28 hanen zagezegd niet herplaatsbaar en de 9 andere wel?

Minister, wat zult u ondernemen om ervoor te zorgen dat gezonde dieren als deze hanen na inbeslagname in de toekomst niet meer onmiddellijk worden geëuthanaseerd?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Hoe zit de regelgeving in elkaar? Er moet een onderscheid gemaakt worden tussen inbeslagname en geen inbeslagname. In geval van inbeslagname is het altijd zo dat de dienst Dierenwelzijn beslist over de bestemming van de dieren in kwestie. Als er geen inbeslagname is en de eigenaar afstand doet van de dieren, dan berust de beslissing volledig bij de instantie die opvangt, in casu het VOC of een asiel.

In dezen zijn de vechthanen naar het VOC van Heusden-Zolder gebracht. De eigenaar had afstand gedaan van de dieren. Maar blijkbaar had het VOC, verkeerdelijk, begrepen dat het om een 'zuivere afstand' ging zonder voorafgaande inbeslagname. Dat was dus niet het geval. Blijkbaar was er daar een misverstand. Indien er geen inbeslagname is, is er geen toewijzingsbeslissing nodig van de dienst Dierenwelzijn. Van de hanen die naar het Natuurhulpcentrum zijn gegaan, werd daarentegen geen afstand gedaan. Er was dus wat verwarring.

Voor de eerste groep dieren die naar het VOC van Heusden-Zolder werden overgebracht, werd inderdaad onmiddellijk beslist om de dieren te euthanaseren. Toch wel een nuance wanneer u zegt dat het ging over perfect gezonde en herplaatsbare hanen. Twee van de hanen bevonden zich in een zeer slechte gezondheidstoestand. Het VOC van Heusden-Zolder heeft geoordeeld dat de plaatsing van de overige dieren ook problematisch tot onmogelijk was en heeft in overleg met zijn dierenarts beslist om deze dieren te euthanaseren. Dat is natuurlijk niet onbegrijpelijk omdat men in het verleden wel wat negatieve ervaringen heeft gehad met vechthanen, namelijk dat ze zeer agressief zijn en je ze absoluut niet kunt samenzetten met andere dieren. Ze zijn zo gesocialiseerd dat ze constant aanvallen.

Voor de dieren die in het Natuurhulpcentrum zijn ondergebracht, loopt de bestemmingsprocedure nog. We zullen zien wat we daarmee kunnen doen. Het is niet zo eenvoudig dat je ze perfect ergens kunt plaatsen. Ook de mensen van het VOC hebben toch wel enige kennis en ervaring met dergelijke dieren en de concrete omstandigheden. Zij gaan niet over één nacht ijs.

Het doden van dieren moet vanzelfsprekend altijd de laatste optie zijn, maar ik wil en kan daar niet in de plaats van dierenasielen en dierenartsen over oordelen. Deze mensen zetten zich dag in dag uit belangeloos in voor dieren. Ik twijfel er dan ook niet aan dat zij altijd een weloverwogen beslissing nemen. Elke situatie, elk dier is ook anders en het zijn deze personen die er het dichtstbij staan die hierin moeten oordelen. Ik hoed me ervoor om van hieruit snel een oordeel te vellen zonder dat we daar bij die concrete casus aanwezig waren. Ik kan me voorstellen dat soms gekozen moet worden voor een pijnloze dood wanneer geen diervriendelijk leven gewaarborgd kan worden.

De voorzitter: Mevrouw Sterckx heeft het woord.

Els Sterckx (Vlaams Belang): Minister, ik hoor u zeggen dat er van de 28 eigenlijk 2 hanen echt slecht waren. Ik kan begrijpen dat je die in het kader van dierenwelzijn euthanaseert. Maar van die andere 26 is mijns inziens toch niet goed onderzocht of ze kunnen herplaatst worden, want in Nederland kunnen vechthanen wel perfect herplaatst worden als ze enkel bij hennen worden geplaatst, dus geen twee of meer hanen samen. Zo kunnen zij wel perfect gedijen en nog een goed leven uitbouwen. U zegt dat het VOC een vergissing gemaakt heeft. Vergissen is menselijk maar dan zijn er wel dieren misschien te snel afgemaakt. Ik vind toch dat het opvangcentrum meer moeite had moeten doen om te kijken of ze deze dieren niet eerst hadden kunnen herplaatsen in plaats van zo snel over te gaan tot euthanasie.

De voorzitter: De heer Vandenhove heeft het woord.

Ludwig Vandenhove (sp.a): Minister, we hebben inderdaad een heel strenge wetgeving over hanengevechten. Er kan nog weinig verstrengd worden. Maar mijn vraag is om daar echt op in te grijpen. Is dat een van de punten die u wilt aanbrengen op Europees niveau?

U weet dat heel wat van onze hanenvechters naar Frankrijk gaan, onder andere uit mijn regio sinds we daar heel streng tegen optreden. Ik denk dat we het alleen maar aan banden kunnen leggen door in te grijpen op het kweken ervan. Iedereen die een beetje betrokken is, weet dat er nog altijd gekweekt wordt, wat trouwens kan, maar dat er ook kruisingen gebeuren met hanen uit Zuid-Amerika en Aziatische landen. Dat zijn zeer agressieve dieren.

Mijn twee vragen zijn dus de volgende. Kaart u dat aan op Europees vlak? Kan er niets gebeuren aan het kweken ervan? Uiteraard moet men een uitzondering maken als het gaat over typisch Vlaamse rassen en zaken die te maken hebben met de geschiedenis, maar ik denk dat we alleen zo het probleem ten gronde kunnen aanpakken. Alles wat we nu doen is goed, maar zo gaan we het nooit uit de wereld helpen.

Minister Ben Weyts: Mevrouw Sterckx, ik zou me toch een beetje hoeden voor bepaalde zaken. Hoe weet u nu dat die hanen niet goed onderzocht zijn? U zegt dat. Maar hoe weet u dat nu? Ik ga ervan uit dat dat wel gebeurd is. Ik heb dat laten nagaan en men heeft mij bevestigd dat dat effectief wel gebeurd is. Die mensen gaan niet over één nacht ijs. Hoe kunt u nu zeggen vanuit uw parlamentszetel dat het VOC op dat vlak in deze concrete casus verkeerd heeft gehandeld? Let daar toch wat voor op.

U spreekt ook over een verkeerde beslissing van het VOC Heusden-Zolder met betrekking tot de inbeslagname. Men zou niet geweten hebben dat het ging over een inbeslagname. Dat had niet noodzakelijk iets gewijzigd aan het al dan niet euthanaseren van de betrokken dieren. Ga daar dus allemaal niet zo snel over. Dit zijn veelal vrijwilligers, maar ook professionelen, die handelen met de nodige kennis en ervaring en altijd vanuit het oogpunt van dierenwelzijn. Wees dan toch iets genadiger in uw oordeel.

Hanengevechten zijn natuurlijk verboden, evenals de kweek van vechthanen. Dat spreekt voor zich. Als u ter zake informatie hebt, dan krijgen wij die natuurlijk graag. We proberen ook samen te werken met de politie. Ik denk dat dat ook heel concreet het voorwerp is van uitwisseling en samenwerking tussen politiezones. We kunnen dat moeilijk van hier uit coördineren. Ik denk dat het belangrijk is dat daar de politiezones aan beide zijden van de grens goed samenwerken.

Els Sterckx (Vlaams Belang): Minister, u zei zelf in uw eerste antwoord op mijn vraag dat er toch wel degelijk een vergissing gemaakt was door het VOC. Ik betwist

niet dat ze het misschien onderzocht hebben. Maar als ze er een langere periode overheen laten gaan hadden, hadden ze misschien toch wel enkele of meerdere hanen kunnen redden, die dan niet afgemaakt hadden moeten worden. Want ik kan me toch wel inbeelden dat niet alle van die 26 hanen ziek waren maar toch afgemaakt werden. Er konden hanen bijgezeten hebben die toch herplaatst konden worden. Er is een fout gemaakt. We moeten dat ook durven toegeven, als er een fout gemaakt is. Ik vind dat we er in de toekomst toch op moeten letten dat deze fouten niet meer kunnen voorkomen en misschien toch het VOC eventjes op het matje moeten roepen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

**VRAAG OM UITLEG van Gwenny De Vroe aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over losloopweides, -zones en -bossen voor honden
– 948 (2019-2020)**

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gwenny De Vroe (Open Vld): Minister, gelet op de aanlijningsplicht voor honden, wordt er meer en meer geïnvesteerd in de aanleg van losloopweides voor honden. Dat gebeurt veelal op lokaal niveau of in samenwerking met instanties als het Agentschap voor Natuur en Bos (ANB) of Natuurpunt. Het maakt dat de losloopweides in zeer verschillende vormen en gedaanten voorkomen. Dit valt dan ook niet onder uw bevoegdheid van Dierenwelzijn. Wat echter wel uw zorg is, minister, heeft betrekking op de bijdrage van losloopweides aan het welzijn van de honden. Daarbij worden echter meer en meer kritische kanttekeningen geplaatst door sommige gedragstherapeuten voor honden. Meer bepaald groeit het inzicht dat het eenvoudige concept van een hondenweide, zijnde een stuk weide dat omheind wordt zonder verdere flankerende maatregelen, kan leiden tot heel wat stress en bijtincidenten. Daarom merken we ook dat er meer en meer weides worden uitgerust met een instructiebord voor hondeneigenaars en hun dieren, maar ook met aangepaste inrichtingen, zoals inkomsluizen en onderverdelingen voor kleine en grotere honden. Een aantal weiden, zoals die in Tielt-Winge in Vlaams-Brabant, bevatten ook al constructies die eerder een decoratieve functie hebben, maar die wel de grote vlakke oppervlakte breken en als dusdanig een bufferfunctie hebben voor overenthousiaste, hyperactieve honden.

Tevens groeit het inzicht dat vooral kleinere hondenlosloopweides vaak beperkt in oppervlakte zijn, waardoor de kans op stress en bijtincidenten tijdens piekmomenten exponentieel kan stijgen bij aanwezigheid van honden met een bovengemiddeld temperament, niet in het minst wanneer mensen daar apporteer-oefeningen met stokken of andere speeltuigen bij gaan uitvoeren.

De vraag naar meer uitgebreide losloopzones voor honden maakt dan ook opgang. Daarnaast is er ook het concept van het hondenlosloopbos. Een schitterend voorbeeld daarvan is terug te vinden in Gerhagen, deel van Tessenderlo. Het gaat om een zone van 7,5 hectare die gelegen is in een groot natuurgebied, maar die volledig omheind is. In de zone gelden heel wat regels, die terug te vinden zijn op de website van de gemeente Tessenderlo. Een belangrijke kanttekening is bovendien dat eigenaars duidelijk wordt gemaakt dat ze vooraf een rondje moeten wandelen met de hond om zo zijn energie te laten verbranden. Dan is hij rustiger als hij aan de losloopzone komt en zal hij andere honden minder storen en stress bezorgen.

Minister, werden er door de administratie Dierenwelzijn reeds inspecties van hondenweides gedaan om na te gaan in welke mate de inrichting en de geldende

regels stress en bijtincidenten kunnen voorkomen? Ontving het departement Dierenwelzijn vragen of klachten rond losloopweides voor honden? Werd er reeds een evaluatie gemaakt van de impact van hondenweides op het welzijn van honden en werd meer bepaald onderzocht welke flankerende maatregelen nodig zijn om de kans op stress en incidenten zo laag mogelijk te houden? Hoe staan u en de administratie Dierenwelzijn tegenover het concept van losloopgebieden en losloopbossen voor honden ten aanzien van het klassieke concept van losloopweides? Is het aangewezen om de klassieke hondenlosloopweides uit te rusten met beplantingen of andere elementen die het monotone karakter breken, met het oog op het vermijden van incidenten?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Eerlijk gezegd krijgen we van de dienst Dierenwelzijn geen klachten over mogelijke problemen van dierenwelzijn in het kader van hondenlosloopweides of -bossen of -gebieden. Dat valt dus niet echt onder de prioriteiten. Er worden ook geen proactieve controles uitgevoerd. In de praktijk is het natuurlijk meer een zaak van respect van hondeneigenaars voor elkaars dieren en voor elkaar.

Ik ben een groot voorstander van het concept van losloopbossen en -gebieden ten opzichte van het klassieke concept van hondenlosloopweides. In Vlaanderen is er dikwijls een strijd om de schaarse ruimte en is dat niet altijd realiseerbaar. Niet elke gemeente heeft zo'n bos op haar grondgebied. De zoektocht naar een zo geschikt mogelijke ruimte voor honden en hun eigenaars op wandelafstand waartegen de omwonenden ook nog geen bezwaar maken, dat is vaak een lijdensweg. Ik heb dat mogen beleven in mijn eigen gemeente. Die is er wel in geslaagd om een losloopbos van 6 hectare te realiseren in samenwerking met het ANB.

Het is ook wel belangrijk dat daar een bereidheid begint te ontstaan. Dan spreken we toch over een grootgrondbezitter. Gelukkig maar, want het ANB heeft veel eigendommen in zijn portefeuille. Soms bestaat er bereidheid om werk te maken van zulke hondenlosloopweides, of losloopbossen in dit geval.

Daarnaast zijn er ook steeds meer steden en gemeenten die aandacht hebben voor honden op hun grondgebied en die hun best doen om hen de nodige ruimte te geven, ondanks de moeilijkheden waarmee ze worden geconfronteerd.

Een ander aspect is het volgende. Misschien niet zozeer de losloopbossen, gelet op hun omvang, maar wel de gewone losloopweides worden plaatsen van gemeenschapsvorming. Het zijn ontmoetingsplaatsen en dat is een belangrijk aspect dat gemeenten moeten kunnen meenemen. Sommige gemeenten maken daar ook een soort van schuilplaats waar mensen samenkomen en daar ontstaan vaak echte vriendschaps- en gemeenschapsbanden. Op zich is dat ook een pluspunt, gelet op de beperkte investering en als de grond natuurlijk voorhanden is. Als de grond voorhanden is, dan is de investering voor de gemeenten al bij al beperkt. Je ziet dat het heel positieve effecten heeft, zowel inzake dierenwelzijn als menselijk welzijn.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gweny De Vroe (Open Vld): Minister, dank u wel voor het uitgebreide antwoord. Uiteraard zijn wij grote voorstander van die weiden en bossen. Dat dat heel veel sociale contacten bij mensen en uiteraard ook bij dieren teweegbrengt, is een goede zaak. Daar staan wij uiteraard ten volle achter. Het is ook heel positief vast te stellen dat steeds meer steden en gemeenten werk maken van het inrichten van die ruimte voor de honden. Er is een aanlijningsplicht. Het is goed dat daar meer aandacht naartoe gaat. Ik zou u toch willen vragen om in overleg te gaan met gedragstherapeuten. U gaf immers aan dat u geen weet hebt van die incidenten.

Ik heb mij bevestigd. Elk lokaal bestuur op zich is aan het proberen om dat zo goed mogelijk te doen. Ik denk dat het goed is om van elkaar te leren, en om in samenwerking met gedragstherapeuten en andere specialisten die actief zijn in de sector, te bekijken wat de goede praktijken en voorbeelden zijn en wat de eventuele verbeterpunten. Ik heb daarnet een aantal voorbeelden aangehaald van mogelijkheden die er zijn, bijvoorbeeld met natuurlijke beplantingen, struiken en de honden op voorhand eens te laten wandelen. Dat zijn allemaal dingen die ik vernomen heb van gedragstherapeuten. Op 4 februari is het de Dag van het Dierenwelzijn waar de schepenen en de ambtenaren bijeenkomen. Dat is misschien een moment om eens te informeren naar de positieve dingen en de minder positieve dingen die ze hebben opgemerkt en om een lijn uit te stippelen, een code van goede praktijk voor de gemeenten. Zo moet niet ieder op zich zoeken naar het beste maar krijgt men goede richtlijnen mee via uw departement. Ik zou hier echt op willen aandringen.

U hebt aangegeven dat een bos van 6 hectare is gerealiseerd in samenwerking met het ANB. Dat is uiteraard een heel goede zaak. Dat mag ook verder gestimuleerd worden. Minister Demir heeft daar natuurlijk ook een belangrijke bevestiging in. Heel vaak worden ze niet alleen door het ANB maar ook door Natuurpunt uitgebaat. We zien ook de nood om goed te communiceren met de boswachters over de noodzaak en het nut van die weiden en bosgebieden. Het is belangrijk om dat nog extra aan hen mee te geven want we hebben vernomen dat daar toch nog verbeterpunten zijn. Minister, dat wil ik u graag nog meegeven.

Minister Ben Weyts: Dat zijn nuttige suggesties, ik neem dat mee.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Els Sterckx aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over een centraal noodnummer voor het melden van dierenleed in Vlaanderen – 1032 (2019-2020)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: Mevrouw Sterckx heeft het woord.

Els Sterckx (Vlaams Belang): Minister, in Nederland bestaat er reeds jaren het landelijk noodnummer 144 waar je terecht kunt met specifieke meldingen in verband met verwaarloosde, mishandelde en gewonde dieren en dieren in acute nood. Dit noodnummer is ondergebracht bij de Landelijke Eenheid van de Nationale Politie. Dat betekent dat speciaal opgeleide politiemensen de telefoon aannemen en de juiste hulpverlener contacteren. Dit meldnummer is 7 dagen op 7, 24 uur per dag bereikbaar.

Ook in het Verenigd Koninkrijk bestaat er een landelijk noodnummer voor dierenleed. De 'cruelty line' is ook daar 24 uur per dag, 7 dagen op 7 beschikbaar. In het Verenigd Koninkrijk krijgen ze op dit noodnummer zelfs elke 30 seconden een melding.

In de beleidsnota staat dat Vlaanderen in Europa het voortouw wil nemen voor meer dierenwelzijn. Het oprichten van een centraal noodnummer in Vlaanderen past dan ook volledig in dit plaatje. En met de steun van Nederland, dat ons hierin reeds is voorgegaan, kunnen we Europa dan ook oproepen om een algemeen noodnummer te activeren dat in heel Europa gebruikt kan worden om dierenleed te melden, zoals dit nu al kan met het noodnummer 112.

Minister, ik heb de volgende vragen voor u.

Kan, naar het voorbeeld van Nederland en het Verenigd Koninkrijk, ook in Vlaanderen een centraal noodnummer opgericht worden? Acht u het nuttig om een centraal noodnummer te installeren?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Enerzijds is er het centrale meldpunt voor dierenwelzijnsklachten op de website van de dienst Dierenwelzijn: www.vlaanderen.be/dierenwelzijn. Dat is altijd beschikbaar. Daar kan alle nuttige informatie, zoals foto's, worden opgeladen. Dat maakt het onderzoek iets eenvoudiger. Dit heeft als voordeel dat alle meldingen en klachten centraal bijgehouden kunnen worden. Daarnaast is de dienst Dierenwelzijn ook altijd bereikbaar via mail.

Voor telefonische meldingen kan het informatienummer van de Vlaamse overheid, 1700, gebruikt worden. Tijdens de vorige regeerperiode hebben we erover gediscussieerd of er een apart nummer nodig is. Toen werd tegengeworpen dat je dan snel dreigt terecht te komen in een inflatie van nummers allerhande. We hebben er daarom voor gezorgd dat het nummer 1700 meer naar voren geschoven werd als algemeen nummer, zodat de burger weet dat hij altijd bij dat ene nummer terecht kan met betrekking tot klachten of vragen allerhande rond de Vlaamse overheid. Dan moet men ook slechts één nummer onthouden.

Hoe werken we dan? Er worden afspraken gemaakt tussen de collega's van de Vlaamse Infolijn en de dienst Dierenwelzijn. Zij hebben een lijst te hunner beschikking met zogenaamde veelgestelde vragen, met de antwoorden erbij. Die lijst wordt ook regelmatig geactualiseerd, zodat er altijd een antwoord gevonden kan worden.

Voor dringende gevallen wordt natuurlijk verwezen naar de politie, die dag en nacht bereikbaar is. De politie heeft dezelfde bevoegdheden als de dienst Dierenwelzijn en kan dan ook alle nodige maatregelen nemen, tot en met inbeslagname.

Het grote aantal meldingen dat de dienst Dierenwelzijn ontvangt, toont aan dat mensen de weg echt wel vinden. We stellen vast dat de cijfers geëxplodeerd zijn sinds die bevoegdheid overgegaan is in Vlaamse handen. In 2014 was er sprake van een 950-tal meldingen. In 2019 zaten we aan 5580 meldingen, waarbij de erkenningsaanvragen niet meegeteld werden. Dat is dus meer dan een verviervoudiging van het aantal meldingen en klachten allerhande. De mensen vinden dus echt wel de weg, wat goed is.

Ik denk dat de Vlaamse overheid er verstandig aan gedaan heeft om te kiezen voor één nummer in plaats van tal van nummers voor tal van diensten, met tal van problemen. Een goede doorverwijzing is natuurlijk wel essentieel. Vooral nog heb ik daar geen klachten over. Ik wil dus deze weg blijven bewandelen.

De voorzitter: Mevrouw Sterckx heeft het woord.

Els Sterckx (Vlaams Belang): Dan delen we daarover niet dezelfde mening. Ik ben er namelijk wel van overtuigd dat een noodnummer extra waardevol kan zijn voor dierenwelzijn. U verwijst naar het nummer 1700. Ik heb dat eens gebeld. Je krijgt dan een stem aan de lijn, die je verschillende opties geeft om uit te kiezen. Dierenwelzijn is daar niet bij. Je moet dan kiezen voor 'andere'. Dan krijg je iemand aan de lijn die zegt: 'Hebt u klachten, dan moet u naar de website gaan en van daaruit een mail versturen'.

Ik ben dan naar de website gaan kijken. Als je een mail wil versturen via het contactformulier, staat daar heel duidelijk op: de naam van de eigenaar of de verantwoordelijke voor het dier moet verplicht worden ingevuld, het adres van de eigenaar of de verantwoordelijke voor het dier moet verplicht worden ingevuld.

Ja, als ik ergens langs een weide wandel en ik zie daar een paard in nood, tot aan zijn buik in het slijk, en ik wil dat melden via dit contactformulier, dan weet ik niet wie de eigenaar is en ken ik ook het adres van de eigenaar niet. Daar houdt het dan al op om mijn klacht in te dienen.

Dan ga ik maar naar de politie waar ik de klacht wel indien. Die zegt: 'goh, wat moeten wij daar aan doen? Wij weten eigenlijk niet hoe we dit moeten behandelen.' Er is dus toch een serieus hiaat in het aanmelden van mishandelde of verwaarloosde dieren waarvoor we dit noodnummer echt wel kunnen gebruiken en waarbij iemand die is gespecialiseerd in dierenwelzijn kan nagaan of dit wel of niet dringend is, en als het dringend is, dit kan doorgeven aan de lokale politie die direct kan optreden.

Minister, u zegt dat u geen wildgroei aan telefoonnummers wilt activeren. Child Focus heeft een eigen nummer. Als er noodweer is of een zwaar onweer met heel veel te verwachten schade, wordt er een speciaal nummer geactiveerd. Er zijn wel verschillende speciale nummers. Als er dan nog eentje bijkomt voor dierenwelzijn, dan is dat niet zo dramatisch als u het laat lijken.

Ik blijf ervan overtuigd dat als we een goed dierenwelzijn willen en alle dierenleed dat kan worden gemeld adequaat opvolgen en doorgeven aan de politie omdat ze zelf niet altijd reageren op oproepen, dan moeten we echt wel werk maken van dit noodnummer.

Minister Ben Weyts: Uw discours staat haaks op de cijfers die ik heb gegeven. Alles kan altijd beter, maar als u blijft volharden dat we echt nood hebben aan een inflatie van verschillende nummers, dan vind ik dat niet het meest verstandige dat ik kan doen. Soms worden er inderdaad tijdelijk nummers naar voren geschoven, maar dat is net voor de specifieke expertise die er dan nodig is en omdat men de 1700 niet snel genoeg die expertise kan bijbrengen.

Wanneer je vervolgens de procedure wat op flessen trekt, wel, als je bij volle bewustzijn goed leest wat er op de website staat, dan kom je onmiddellijk bij www.vlaanderen.be/dierenwelzijn terecht. Het eerste wat je tegenkomt, is het melden van verwaarloosde of mishandelde dieren. Je kunt dat daar melden. Er staat ook bij: in de volgende gevallen neemt u best contact op met de lokale politie. Dat is net om zo snel mogelijk te kunnen schakelen, zodat men niet van Brussel moet komen. Er staat ook duidelijk: als de situatie dringend is of u kent de eigenaar van de dieren niet of de dieren zijn gevaarlijk. Dan moet je onmiddellijk naar de lokale politie, net in functie van het dierenwelzijn.

De procedure staat hier echt wel in functie van het zo snel mogelijk kunnen handelen. De naam van de eigenaar van het dier wordt ook gevraagd door Dierenwelzijn, maar als die info niet bekend is, moet dat ook niet worden ingevuld. Het is net om zo efficiënt en snel mogelijk te kunnen optreden, dat die procedures zijn uitgewerkt. Het tegendeel zou een beetje idioot zijn.

Ik weet niet of u dat op basis van uw eigen ervaring beter kent dan de mensen op het terrein, maar vooralsnog schijnt dat toch te werken, gelet op de meer dan verviervoudiging van het aantal meldingen.

Els Sterckx (Vlaams Belang): Minister, u zegt wel dat er een verviervoudiging is, maar ik denk dat als we een meldnummer zouden inroepen, het misschien wel een vertienvoudiging zou worden van de klachten. Wat u zegt is correct. Als u naar de website gaat, staat er: u kunt zich melden aan de dienst Dierenwelzijn via het online meldingsformulier voor verwaarloosde of mishandelde dieren. Daar zijn dan wel verschillende dingen verplicht die je dikwijls niet kunt weten.

Er staat ook: als je niet weet wie de eigenaar is of het is dringend, best contact opnemen met de lokale politie. Als je dan contact opneemt met de lokale politie,

dan zullen er wel zijn die zich daar 100 procent voor inzetten, maar velen vinden dit maar een bijzaak en niet zo belangrijk en reageren er soms niet op of vragen: kunt u zelf de loslopende hond vangen en bij ons brengen? Dan moeten ze niet ter plaatse komen. Ik wil maar zeggen: er is echt wel nood aan zo'n noodnummer.

Minister, als u dan ook nog zegt dat u zo'n speciaal noodnummer alleen maar opricht omdat er echt wel een speciale expertise voor nodig is, dan denk ik dat het invoeren van zo'n noodnummer voor dierenwelzijn echt wel correct is en dat er effectief iemand is met de juiste expertise, zodat we snel en adequaat kunnen antwoorden op dierenleed. We blijven pleiten voor zo'n noodnummer omdat dit echt wel een noodzaak is voor Vlaanderen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.